

„Да се не лажемо, ми немамо ниједан случај високе корупције у Вишем суду. Ја нисам у ситуацији да вам кажем – ми смо имали члана српске владе, ми смо имали директора јавног предузећа (којима се суди)”, каже у интервјуу за КРИК Александар Степановић, један од најутицајнијих људи српског правосуђа – председник Вишег суда у Београду.

Степановић каже да му је 2018, када су формирана одељења за борбу против корупције при тужилаштву и суду, донела наду, али да су очекивања изневерена. По његовом мишљењу, тужилаштво је одговорно што се не суди корумпираним политичарима.

„Оно што суд ради је оно што нам стигне из тужилаштва. Кад читате интервју колегинице Загорке Доловац (Републичког јавног тужиоца), мислите да живите у једној земљи скандинавској, благостања, где цвета цвеће, где је потпуно једна идила.”

Новинари КРИК-а са Степановићем су разговарали о проблемима у правосуђу, о одлукама које је доносио, али и детаљима из његовог професионалног успона који је, судећи по нападима таблоида, угрожен.

Степановићева каријера делом је испреплетена са утицајним и мистериозним Александром Ђорђевићем, бившим шефом обавештајне агенције БИА и познатиком са факултета председника Александра Вучића.

КРИК открива да је, док је био адвокат, Ђорђевић своју канцеларију водио из куће која је у власништву Степановићеве супруге. Председник Вишег суда каже да се у том периоду „виђао” са Ђорђевићем, али и да он није утицао на његов успон, као и да је држао професионалну дистанцу.

„Апсолутно нигде никакво његово пуномоћје није било у предметима у којима сам ја поступао, јер сматрам да би можда на неки начин дошао у сукоб интереса и да је то потпуно неприхватљиво.”

Након што је Ђорђевић постао шеф обавештајне агенције, Закон о БИА је промењен и Степановић је добио нову моћ – да одлучује о томе кога БИА сме да прислушкује.

„Ја сам био на породичном недељном ручку и то је на телевизији објављено, да је дошло до измене Закона о БИА. Нико ме није консултовао.”

У интервјуу за КРИК каже да се његово познанство са Ђорђевићем, који је тренутно амбасадор у Босни и Херцеговини, али и даље утицајна фигура у земљи, прекинуло. „Више од три године немамо никакав контакт.”

Последњи догађаји указују и да се Степановић нашао у немилости неких центара моћи, као и оних чији рад делом треба да контролише. Таблоиди су недавно објавили серијал текстова о председнику Вишег суда, оптужујући га за непотизам, што је он демантовао и рекао да су питања таблоидима достављана управо из БИА-е.

У интервјуу за КРИК каже да се налази на мети јер је почео отворено да говори о притисцима на судство на састанцима са међународним организацијама, као и у медијима.

„Политички притисак се огледа у једном фреквентном коментарисању судских поступака који нису окончани од највиших представника власти. Та врста коментарисања је врста дискредитације носилаца правосудних функција”, каже Степановић.

Као пример наводи случај Филипа Кораћа – криминалца против ког је почетком године обустављена истрага због учешћа у убиству, на шта је председник Вучић у јавности оштро реаговао и рекао како је „бесан”.

Питали смо Степановића и да објасни због чега је поједине судије склонио из одељења за организовани криминал, од којих су се неки, попут судије Владимира Вучинића, жалили да је вршио притисак на њих. Објашњава због чега је одређене судије унапредио и какав је његов однос према министрима правде који су се мењали.

Недавно сте се нашли на насловним странама домаћих таблоида који Вас оптужују за непотизам. У мејлу који сте послали „Српском телеграфу” навели сте да знате да питања овом таблоиду доставља Безбедоносно-информативна агенција (БИА)?

Јесам, то сам изјавио и остајем при тој изјави – лично ми је главни и одговорни уредник „Српског телеграфа” Милан Лађевић у 2016. години саопштио да су питања достављена из кабинета Безбедоносно-информативне агенције (БИА). Том приликом су ми саопштена и имена функционера Агенције који су проследили наведена питања. Идентична питања су ми више пута, у претходних неколико година, слата од стране редакције листа „Српски телеграф”.

То је занимљиво, зашто су се БИА и таблоиди окренули против Вас?

Мој утисак је да је то због ставова које сам износио на сесијама које су организовали међународни субјекти у земљи, на неким састанцима, у изјавама које сам давао у медијима и мислим да је то директна последица – што мислим да апсолутно није прихватљиво. То је један образац који је већ виђен и нисам ни први ни последњи, нити мислим да ће на томе да се заврши. Провладин лист напада шефа највећег и најзначајнијег српског суда који говори о чињеници да Виши суд у Београду нема ниједан случај високе корупције. У листу ‘Политика’ сам изнео своје ставове у погледу одређених проблема у српском правосуђу где сам у наслову навео ‘Судови нису сервис извршне власти’.

Вратићемо се касније на Ваш однос са БИА-ом. Можете ли нам сада више рећи о тим проблемима у српском правосуђу, пре свега о политичким притисцима?

Политички притисак се огледа у једном фреквентном коментарисању судских поступака који нису окончани од највиших представника власти. Та врста коментарисања је врста дискредитације носилаца правосудних функција. Морамо да радимо на јачању свести носилаца јавних функција да коначно схвате да им је Европска комисија рекла: 'Људи, немојте то да радите, то се не ради у нашим демократијама, то је забрањено'.

Зашто би судија попустио под тим изјавама политичара?

Зато што смо од крви од меса и зато што смо људи. Просто, ми (судије) смо људи који прате друштвене токове. (Представници власти) коментарисањем поступака праве јавно мњење са таблоидним насловним странама. Судије оду на киоск да купе папирнате марамице, па их виде, па комшилук види. И то онда негде, ја могу да причам у своје име да то неће код мене ништа да промени, али у неком малом месту може, рецимо у околини Лесковца или неког града у Рашкој.

Које су по Вашем мишљењу најпроблематичније изјаве политичара последњих година?

То су коментари на одлуке судија Посебног одељења за борбу против организованог криминала Вишег суда у Београду и било је неколико на одлуке овде из Палате правде (Виши суд) које су се тичале неких носилаца организованог криминала. Рецимо, то је била ситуација са лицем које не знам ни како да га назовем – да л' је окривљени, да л' је осумњичени, сигурно није оптужени – у питању је Кораћ.

Филип Кораћ? (Контекст за читаоце: Кораћ је шеф групе која шверцује дрогу и умешана је у убиства. Председник Александар Вучић у јануару 2019. јавно је прекорио тужилаштво и суд што су обуставили истрагу и укинули потерницу против Кораћа)

Да. Тужилаштво је дописом обавестило суд да је одустало од његовог гоњења и суд није имао алтернативу, ми немамо шта друго да урадимо него да обуставимо тај претходни поступак. Тужилац је неко ко треба да штити интересе државе у смислу – ако он сматра да за државу то није опасно или да ту нема ништа – он одустаје од тога. Дођете у ситуацију да одмах буде – суд је тај који је ослободио. Прво, ми нисмо никог ослободили, тужилаштво је одустало да га гони. Али, они су у крипти незнаног јунака, они се не оглашавају, њих нико не прозива – ми смо тема.

Тај случај је прокоментарисао председник Александар Вучић. Значи да је извршио притисак на судство?

Нисам рекао да је извршио притисак, него сам рекао како то колеге судије осећају. Ми смо носиоци треће гране власти и ако вам нека друга грана власти то каже, а ми у демократском друштву треба да смо равноправни партнери, односно ми смо независни, самостални, је л' то онда значи да овај други може о нама да каже шта год хоће, без икаквих последица?

Има ли неки случај из организованог криминала који памтите, осим Кораћа? Драгослав Космајац? (Контекст за читаоце: Председник Вучић прогласио је Драгослава Космајца

највећим нарко-дилером у земљи. Након тога је Космајац ухапшен, али је случај против њега пао на суду.) Да ли са Ваше позиције ту изјаву председника видите као јасан притисак на суд?

Тај Драгослав Космајац је исто био проглашен највећим нарко-дилером. То смо сви чули у средствима јавног информисања, то је била конференција за медије. То је слање одређених порука, то је порука јавности, а судије су такође грађани – ми смо исто јавност. Али, да је то тачно што ви причате, па суд не би ослободио тог човека, не би био правоснажно ослобођен, да је такав притисак био, па ваљда би била другачија одлука. Судија је радио свој посао и донео одлуку. Људи не разумеју да ми поступамо на основу списка, да у њима имамо доказе, а на основу тих доказа одлучујемо. Не можемо изван тога да идемо.

Ви сте председник суда, јесу ли Вам се жалиле неке судије на притисак?

Судије су се жалиле и ми смо давали саопштења. То је било код одлуке за господина Драгана Ђиласа где је „Информеру“ забрањено, издата је привремена мера, да пише да Ђилас позива на убиство председника републике. Ми смо донели ту одлуку и пет дана смо били тема у таблоидној штампи. Ја сам као старешина органа дао саопштење да смо били на мети неких електронских и штампаних медија. Па, рецимо пример, када је постојао предлог за одређивање притвора једном од лидера опозиције, господину Бошку Обрадовићу, ту смо исто били тема.

Рекли сте да немамо ниједан случај високе корупције у суду. То је поприлично јака тврдња. Зашто је тако?

Да се не лажемо, немамо ниједан случај високе корупције. Ја сам имао велика очекивања у марту 2018. (тада су основана одељења за спречавање корупције при судовима и тужилаштвима у земљи). Ништа се од тога није догодило. Ја не могу вама да причам о корупцији полицајаца који примају 20 евра у саобраћају, ја не могу вама да причам о „Фрикому“ где је жена утајила сладолед из бокса у Булавару краља Александра. То су пресуде које ми доносимо. Разумете ме, ја нисам у ситуацији да вам кажем – ми смо имали члана српске владе, ми смо имали директора јавног предузећа. Ја то не могу да кажем.

Зашто? □

Оно што радимо је оно што нам стигне из тужилаштва. Кад читате интервју колегинице Загорке Доловац (Републичког јавног тужиоца), мислите да живите у једној земљи, скандинавској, благостања, где цвета цвеће, где је потпуно једна идила. Основни задатак тужилаштва је да прати шта медији извештавају и да види да ли има основане сумње у нешто од тога и да прикупи потребна обавештења.

Тужилаштво каже да истраге кочи полиција која не поступа по њиховим налозима.

Уколико Министарство унутрашњих послова не поступа по томе, то тужилаштво не спречава да тужилац сам не уђе у испитивање тих навода. Не треба им полиција. Он ако хоће да ради свој посао, њему треба записничар, треба му асистент, седне у службени аутомобил – добар дан, легитимишу се, дајте да погледамо то и то.

Да се вратимо на притиске. Сем политичких, неколико судија се жалило да сте Ви вршили притисак на њих?

Никада нисам вршио притиске на своје колеге, а Виши суд у Београду има укупно 108 судија. Напротив, опште је позната чињеница да сам их увек охрабривао.

Некадашњи судија, данас адвокат, Владимир Вучинић рекао је да сте га притискали да промени своју одлуку када је вратио пасош бизнисмену Мирославу Мишковићу, коме се судило због утаје пореза.

Истичем да није било притисака на њега. Судија Вучинић није донео било какву одлуку у формално-правном смислу, ни решење, нити пресуду, већ је послао допис Полицијској управи за Град Београд којим је оптуженом Мишковићу вратио привремено, на недељу дана, путну исправу, а за шта је судска управа сазнала четири дана касније, пошто су стигла новинарска питања. Због наведеног, управа суда није благовремено проследила важне информације у предмету који је у том тренутку био изузетно медијски експониран, те сам колегу у присуству председника непосредно вишег суда (Апелационог) Душка

Миленковића позвао на разговор, имајући у виду да је у конкретном случају било речи о информацији од јавног значаја. Судија Вучинић се током тог разговора на груб и непримерен начин обраћао двојници старешина, о чему сам сачинио и службену белешку. Након овога, колега Вучинић је поднео притужбу Високом савету судства против мене, по којој је Високи савет судства једногласно донео одлуку са 10 гласова да председник суда није вршио притисак. Мислим да се у конкретном случају радило о фабриковању афере која је потицала из одређених политичко-интересних структура, а у циљу моје дискредитације, имајући у виду да се у том тренутку поступало по предмету где се оптуженима стављало на терет да су оштетили буџет Србије за износ од више десетина милиона евра.

И судија Александар Трешњев је тврдио да је Ваша одлука да га вратите из посебног у кривично одељење суда неоправдана и заснована на личним разлозима. Он је био члан судског већа у битним и великим случајевима, попут суђења Дарку Шарићу, који су због тога враћени на почетак. Зашто је Трешњев, условно речено, уназађен?

За шест година, све пресуде које је човек пресудио су укинуте. Шест, седам пресуда укинута! Па чекајте је л' ви стварно мислите да ћу ја као руководилац у том тренутку да кажем – е, па то је супер, нек се Трешњев бави својом дечијом играоницом и нек седи и даље ту и нек му и даље укидају све живо. А онда он и неко друштво око њега пласира приче које су отишле у јавност и које ви врло тенденциозно пласирате, а то је – да је он враћен због случаја „Шарић“, што је потпуна неистина. Ајде ја сад вас да питам – шта се променило у случају Шарић, отишао је Александар Трешњев и је л' неко пуштен из притвора? Је л' неко добио некакву наногицу? Је л' неко ослобођен ту? Па, ништа се није променило! Дошла нека друга колегиница, донете су те одлуке, а све време се приказивало, од стране, између осталог и вашег портала, да је то имало неку позадину.

С друге стране, нису јасне Ваше одлуке да унапредите неке судије. Чиме је заслужио Сениша Петровић да постане председник одељења за организовани криминал? Он веома споро суди у случају „Шарић“ и то суђење траје више од 10 година.

Одлуку о постављењу судије Петровића за председника Посебног одељења за борбу против организованог криминала сматрам крајње правичном, будући да се ради о судији који је изабран на судијску функцију 1997. године. Исти је до именовања за председника одељења за организовани криминал иза себе имао 21 годину судијског искуства, од тога 13 година као судија Окружног суда и осам као судија Посебног одељења за борбу

против организованог криминала. Мислим да се ради о судији са дугогодишњим радним и професионалним искуством који је поступао у најсложенијим предметима, а у питању су група Дарка Шарића и трговина наркотицима, као и пресуда истој групи за прање новца проистеклог из трговине наркотицима.

А због чега сте Светлану Алексић поставили за Вашу заменицу? Она је осудила жандарме због напада на председниковог брата Андреја Вучића.

Ви сте мене питали – шта је то препоручило судију Петровића и шта је то препоручило судију Алексић да ми буду старешине. Врло сте ме тенденциозно питали, па ја онда вама одговарам – шта је то препоручило судију Миодрага Мајића који је изабран у јуну 2000. године за општинског судију, а 2005. за председника највишег српског суда са 35 и по година. Ја вас питам, пошто никад у животу није пресудио један предмет окружног или вишег суда, већ је отишао директно у апелациони и то у посебно одељење за ратне злочине. Али, ја нисам тенденциозан, они су моји другови, ми смо исти лебац јели, знамо се четврт века. Шта је то препоручило мог колегу Александра Трешњева који на све захтеве мојих председника није доставио диплому о школовању од 1994/5. Док му ја нисам рекао – човече, хоћеш ти да донесеш диплому да видимо где си дипломирао? У погледу Светлане Алексић истичем да је изабрана за судију 2002. године у Другом општинском суду у Београду, да је обављала и функцију заменика председника суда за кривичну материју у Првом основном суду у Београду, те да је у Виши суд у Београду изабрана 2014. године и то у редовно кривично одељење где је радила на сложеним предметима. Од 1. јануара 2018. године, поступа у Посебном одељењу за организовани криминал, те имајући у виду њено дугогодишње судијско искуство од 18 година и познавање рада у управи у својству заменика председника Првог основног суда, били су довољни критеријуми којим сам се руководио да ме иста може мењати у случају спречености за поступање у предметима кривично-правне материје.

Више министара правде се променило док сте Ви водили суд. Какав је Ваш однос био са њима? Да почнемо са Николом Селаковићем.

Ја сам Селаковића упознао као ресорног министра, као што сам знао и претходног, госпођу (Снежану) Маловић. Селаковић је пружио велику подршку правосуђу у решавању онога што је њима елементаран задатак, а то је да обезбеде услове за рад правосудних институција. Ја сам као старешина имао обавезу да се обратим извршној власти и кажем: „Људи, ово овако не иде, зграда је стара педесет година, девастирано је.” Министар Селаковић је у том смислу излазио у сусрет потребама Вишег суда. Имали смо подршку и Високог савета судства, пошто је министар био члан, да се повећа број и

судија. То је један процес који је трајао годинама, све на кашичицу смо добијали.

Пошто сте се Ви од њега тражили боље услове за суд, да ли је он икада нешто тражио од Вас?

Ја се не сећам да је човек од мене конкретно за било који предмет нешто питао или да је вршио неки као притисак. Он је млађи од мене, био је асистент на Правном факултету, ја сам већ био формирана личност, био сам судија Округног суда, ја сам већ поступао у предметима.

Бивши судија Вучинић рекао је да сте Ви и Селаковић блиски. Да ли сте се приватно дружили?

Приватно је било контаката када министар позове рецимо десетак или петнаест људи из правосуђа на неки ручак. Тога је било, не могу да грешим душу.

И то што сте сад навели су професионални контакти.

То је био професионални контакт. Ја са господином Селаковићем немам комуникацију. Сигурно се нисмо чули, рецимо, годину дана, нисам се видео са човеком од тад. Могу да вам кажем да је последњи сусрет можда био код отварања Палате правде, рецимо новембар 2019. године.

Каква је министарка била Нела Кубуровић када је упоредите са Селаковићем?

Мој субјективни доживљај је да је Селаковић имао више слуха и да је он пружио правосуђу јачу подршку у погледу јачања и просторних и људских капацитета, јачања тих ресурса да ми можемо уопште да савладавамо прилив (предмета) јер је он из године у годину ненормалан у погледу оптерећености. Када је требало да се отвори Палата правде мени је министарка, ја нисам правио списак званица... Био сам врло разочаран

кад сам видео списак званица, то је био уствари један као политички скуп! И ја сам онда сматрао да треба да позовем људе из правосуђа зато што то није никакав партијски скуп и отварање судске зграде треба да буде за судије.

Шта мислите о новој министарки Маји Поповић? Она долази из БИА-е да води правосуђе.

Не могу да коментаришем наведени избор будући да још увек немам увид у рад нове министарке. Ту дужност је тек преузела.

Она је била шефица кабинета бившег шефа БИА-е Александра Ђорђевића. Ваша и каријера тог човека су доста испреплетене. Реците нам више о Ђорђевићу – да ли сте и пријатељи? Како сте се упознали?

Господина Ђорђевића са студија не познајем. Нисам имао тај другарски однос, све до Палате правде. Почео сам да радим у Палати правде, неке давне '95. године и онда сам имао прилике да упознам колеге које су такође били приправници, сарадници. Не знам да ли вам је познато на осмом спрату постојао је такозвани бифе или ресторан, где су се људи скупљали у паузама. Ђорђевић је био приправник овде у Првом суду.

Открили смо да је Ђорђевић водио своју адвокатску канцеларију из куће у власништву Ваше супруге. Како је до тога дошло?

То није кућа, то је саставни део стамбене зграде, али имамо дворишни део. У питању је пословни простор, не води се као стан. Ђорђевић је напустио правосуђе, био је у једној адвокатској канцеларији. И онда се родила та идеја, будући да је моја супруга наследила тај објекат и да је био упражњен – пре тога су ту били људи из ИТ-ја, па људи који су напустили Бошко Буха позориште држали су школу глуме. Супруга и ја смо имали примања из буџета и то је нама заиста представљало терет. Понудили смо (Ђорђевићу) то да ли би хтео пошто је млад, пошто се одвојио. Нисмо имали новца да сређујемо, тада је то било у девастираном стању и онда је ту постојао некакав договор о коришћењу без надокнаде уз обавезу одржавања и плаћања свих комуналних трошкова између супруге и њега. Моја супруга је такође правница и завршила је исти факултет као и нас двојица.

Зар није проблематично то што сте Ви били судија, а он је тада као адвокат који брани оптужене пред судом изнајмљивао тај простор од ваше супруге?

Ја немам везе са простором, будући да је власник простора супруга. Нисам ја власник.

Да ли можете да кажете да сте у том тренутку Ђорђевић и Ви били пријатељи?

Па, дружили смо се. Виђали смо се и имали смо комуникацију због чињенице да смо се знали овде из Палате. Кућне посете нисмо имали. Али, како да вам кажем, ја сам увек формалиста што се тога тиче – апсолутно нигде никакво његово пуномоћје није било у предметима у којима сам поступао. Апсолутно не, јер сматрам да бих можда на неки начин дошао у сукоб интереса и да је то потпуно неприхватљиво. Ту могућност сам искључио. Никада се није догодило.

У објекту Ваше супруге, осим Ђорђевића били су регистровани и адвокати Немана Васиљевић и Борис Богдановић.

Ја њих не познајем. Један је момак из околине Ужица, трећи је момак био код покојног колеге, дојена српске адвокатуре. Један је био у канцеларији господина Боривоја Боровића. Ја њих ни не познајем, ви мене нисте могли у животу да видите са другим и трећим адвокатом из те канцеларије да пијем кафу.

За те адвокате је карактеристично што бране политички веома утицајне људе – међу њиховим клијентима били су су менаџер Београда Горан Весић, Вучићев кум Никола Петровић и други. Да ли ти људи из политике преко тих адвоката који изнајмљују кућу Ваше супруге могу да утичу на Вас?

Апсолутно не! Овде имате сведоке које можете да питате, обезбеђење, секретара суда, секретарицу, портпарола, особље – да ли сам ја некада те људе примио, да ли сам некада на ту тему разговарао. Апсолутно се држим по страни из разлога што ми не

треба та врста етикетирања. Разумете ме? А алузија коју евентуално правите на моје именовање вршиоца функције председника суда и довођење у везу са господином Ђорђевићем, претпостављам да је то следеће питање?

Више људи из правосуђа са којима смо разговарали сматрају да је Ђорђевић утицао на ваш професионални успон. Ви тврдите да то није тачно.

Мислим да су резултати рада и беспрекорна судијска каријера неки критеријуми који су ме у том тренутку препоручили да будем позван од стране тадашњег председника апелације Душка Миленковића и да ми се понуди место вршиоца функције председника Вишег суда. Моја ефикасност била је болесно ненормална у односу на друге колеге. Значи, седим, радим, гледам своја посла. Једини сам судија Вишег суда у Београду који је све одлуке радио у року до осам дана, без обзира што сам имао законску могућност да их радим и у року до 15 дана. Сматрам да није нормално да неко пет стотина дана не уради своју пресуду и да се заправо тим протеком времена губи и на неки начин уопште сврха кажњавања. Ја сам сматрао да је та ефикасност изузетно важна због ефикасности правосуђа и да неким својим личним примером треба да покажем да је то могуће. Али, то је трпела моја породица, јер у дечијој соби, ћерка ми је тада била основац, за радни седнем и диктирам своје пресуде у диктафон. Имао сам два мотива која су ме определила да то прихватим (место председника суда). Прво, чињеница да су предмети у којима сам до тада поступао изузетно сложени и напорни психо-физички, трпела је породица. Сад да ме питате, да ли ми је лакше било у судници или сада, вероватно бих рекао да бих се вратио у судницу. Али то сад да ме питате, после протока времена. И други мотив је био лични доходак с обзиром да смо супруга и ја читавог живота радили у државном апарату, односно администрацији. Она је запослена у Министарству правде и експерт је за заштиту права лица лишених слободе, а 2015. је добитница награде ОЕБС-а за личност године.

У реду. Да одемо на тај период када сте Ви били председник суда, а Ђорђевић водио БИА. Тада је чак закон о БИА променен и одлучивање о томе кога БИА може да прислушкује и прати је измештено из Врховног касационог суда у Ваше руке. Да ли је та промена направљена јер сте Ђорђевић и Ви били блиски?

То је било у 2014. години. Моји родитељи су живели у непосредној близини мог становања и био сам на породичном недељном ручку и то је на телевизији објављено, да је дошло до измене Закона о БиА-и и да је за овлашћења која су припадала председнику Врховног касационог суда надлежан председник Вишег суда у Београду. Моја мајка, отац, жена и ја прво нисмо разумели ситуацију, о чему се ради. Сачекам сутрадан,

Ђорђевић је био на функцији, и ја питам о чему се ту ради, с обзиром да сам неспреман за такву врсту посла.

То јако чудно звучи, да Вас нико није консултовао пре доношења закона.

Нико ме није консултовао. Нисам имао никаква сазнања и био сам врло изненађен. Дошао сам у ситуацију да шефу Врховног касационог суда оставе војно-обавештајне службе – дан данас човек поступа по предлозима директора Војно-безбедносне и Војно-обавештајне агенције, мислим да то у Закону тако стоји. Војне службе остале су на нивоу Касационог, а у погледу предлога БИА-е, Закона о БИА-и, то је пренето на Виши суд у Београду, односно на председника или судију кога он овласти.

Ђорђевић је иселио своју канцеларију из куће ваше супруге у априлу 2018. Годину дана раније напустио је БИА. Какав је однос Вас и Ђорђевића данас?

Више од три године немамо никакав контакт. То можете да проверите, да ли ме негде у граду уопште неко видео са њим.

Ви сте наставили по својој функцији да сарађујте са БИА. Како то изгледа у пракси, колико Вам захтева шаље БИА? И колико одобрите?

Од 1. јануара 2020. до данашњег тренутка (22.октобар) било је 97 предлога за одређивање посебних мера од стране директора БИА-е. 53 предлога сам усвојио и 44 предлога сам одбио, значи то је готово пола-пола. Мислим да се ради о најосетљивијим питањима, о ограничењу права слободе грађана која су зајамчени не само Уставом, већ и европским институтима. Апсолутно се у сваком конкретном случају трудим да то буде покривено не само чињенично, већ и материјално и неретко дајем налоге за уређење таквих предлога.

Чланови опозиције и новинари се жале да их неко прати, снима, вероватно БИА. Да ли је то тачно?

У погледу садржине самих мера не могу да одговарам, Закон о тајности података подразумева да имам обавезу чувања тајне и у том смислу не бих волео да дођем у неку непријатност или да нешто причам за ту тему. У погледу тих мера надзора, оно што је прописано Законом о БИА-и нема никакав кривично-правни карактер, никакве последице то не носи за кривично, нити може да се користи у кривичном поступку. Значи то су само нека сазнања која могу евентуално касније да буду основ за нешто што би ишло пред неке... Када БИА преда тужиоцу, онда они могу да вас процесуирају, можете одређену консеквенцу да трпите, а када предлог уследи ка мени, то је да дођу до неког сазнања које за њих може да буде важно за очување територијалног интегритета Србије и уставног уређења.

Тачно да нећете бити ухапшени, али итекако прави последице – информације цуре и често се материјал који БИА скупи о неком објави у таблоидима. То сте и Ви осетили.□

Службом безбедности руководе људи који су у политичким партијама. То (достављање информација таблоидима) нема везе са председником суда. Да ли неко ради нешто мимо одлука председника суда или неких других председника судова ја то стварно не знам. Да ли то неко по некој приватној линији ради, ја то заиста не знам. Али могу вам рећи ја имам такву импресију (говори о свом проблему са БИА) зато што просто имам некакав став, другачије мишљење, можда ме третирају као некакав ометалачки фактор.

Колеге окрећу главу јер нисам запослио њихову децу

Председник суда тврди да му се колеге не јављају зато што није запослио њихову децу. „Просто се јавља прећутна чињеница да би било добро да они по некој страни непотизма буду изабрани: 'Ето, то је дете тог судије, то је дете тог тужиоца'. То код мене није прошло. Зато имам проблем са колегама, окрену главу, јер сам био неколегијалан, нисам имао у виду да им је дете имало просек 6,9, а није примљено, јер сам примио дете са 10 које је било студент генерације. Ја сам полазио од себе, знам какав сам труд морао да уложим (на факултету), колико је то било напорно. Притом сам и одслужио ЈНА и опет сам први дипломирао у својој генерацији.“

Успеси мог рада

Председник Вишег суда навео је шта сматра својим успесима: „Повереник за информације од јавног значаја у Годишњем извештају за 2019. годину, оценио је Виши суд у Београду као најбољи пример добре праксе у категорији судова у изради Информатора о раду. Међународне организације су препознале високи степен транспарентности у раду Вишег суда, посебно истичем Мисију УСАИД-а у Србији. Током мог мандата решени су неки од најзначајнијих случајева за организовани криминал: „Убиство Славка Ђурувије“, „Случај Мишковић“, „Шарић и остали у трговини наркотицима“, „Борислав Новаковић“, „Убиство Николе Бојовића“, „Сиена“, „Оружана побуна ЈСО“, „Шарановић- Железнице“ и други.

Случајеви у којима сам судио

Степановић је набројао предмете у којима је судио: случај „Дорћолска група“ – где се судило Дејану Ивковићу Жабцу и другима због трговине наркотицима, у случају који се водио против Небојше Кнежевића и његове групе који су били осумњичени за крађу из војних магацина и недозвољењу трговину оружјем, у поступку против Уроша Стојановића и његових сарадника којима се судило за разбојништво и тешко убиство у покушају приликом пљачке поште на Новом Београду, као и у поступку који се водио против Ненада Грујовића због разбојништва и убиства радника обезбеђења поште на Новом Београду.

Подаци о имовини скривени због безбедности

Степановићев имовински картон на сајту Агенције за спречавање корупције је, како је казао, на његов захтев закључан, те подаци о његовој имовини нису јавно доступни. За КРИК објашњава зашто је овако одлучио: „Уколико би ти подаци били откључани за јавност, то би на неки начин представљало угрожавање сигурности судија које раде са организованим криминалом и најтежим случајевима. Ја вас као журналисте потпуно разумем, да је вама важна веза да увезете поступање у предметима и евентуално стицање тих некретнина. Ја ћу вама рећи, ја не располажем некретнинама на своје име, нити у иностранству нити у држави. Имам једно гаражно место које је нелегално остварено озбиром да је и сам објекат у коме живимо деценијама у процедури (легализације). Живимо у стану који се води на име моје супруге.”

Разговарали: Стеван Дојчиновић, Бојана Јовановић

(Крик)